

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

43 Ad 93/2014 – 34

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobkyně: A. S.,** bytem Z., M., proti **žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2014, čj. ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil své předchozí rozhodnutí ze dne 23. 7. 2014, čj. , kterým zamítl žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Žalovaný vyšel z toho, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Mělník (dále jen „OSSZ“) ze dne 14. 7. 2014 poklesla z důvodu nepříznivého zdravotního stavu pracovní schopnost žalobkyně pouze o 10%.

Žalobkyně uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a považuje svůj zdravotní stav za dlouhodobě kritický, neboť ji mnohdy omezuje v pohybu, dýchání i při dlouhém stání,

sezení či chůzi, projevuje se též náhlými ataky a psychickou nerovnováhu. Dodala, že již od 14 let jí byla přiznána tzv. snížená pracovní schopnost s poznámkou, že bude mít velmi omezené pracovní uplatnění.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v dané věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Navrhl tedy důkaz posudkem příslušné posudkové komise MPSV (dále též „posudková komise“).

Při jednání u soudu žalovaná setrvala na svém písemném vyjádření k žalobě. Žalobkyně, ač řádně předvolána, se k jednání u soudu nedostavila.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Jak soud ze správního spisu ověřil, žalobkyně podala dne 23. 5. 2014 u OSSZ žádost o invalidní důchod. V řízení o této žádosti byl vypracován posudek o invaliditě (posudek OSSZ čj. LPS/2014/1612-ME_CSSZ), z něhož vyplynulo, že žalobkyně není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., přičemž z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 10%. Na základě těchto závěrů vydal žalovaný své shora již označené prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 8. 2014 námitky, která žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. V řízení o námitkách nechal žalovaný taktéž zpracovat posudek o invaliditě žalobkyně (posudek pracoviště žalovaného pro Prahu a Střední Čechy čj. LPS/2014/785-NR-STC_CSSZ), jehož výsledek byl shodný jako v případě posudku OSSZ.

Žalobní námitky vznesené žalobkyní v projednávané věci směřují právě (toliko) do posouzení jejího zdravotního stavu. Proto si soud i v rámci řízení o projednávané žalobě vyžádal posudek posudkové komise, která v posudku ze dne 14. 4. 2015, čj. 2015/833-PH, potvrdila předchozí posudkové závěry s tím, že v případě žalobkyně nedošlo v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k poklesu pracovní schopnosti o nejméně 35 %. Posudková komise určila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti její onemocnění páteře – skoliózu hrudní a bederní páteře bez klinických projevů kořenového dráždění i bez plicního nebo kardiovaskulárního postižení. Žalobkyní zmiňované psychické problémy hodnotila posudková komise jako vedlejší.

K výše uvedenému je nutno podotknout, že není a nemůže být úkolem soudu přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise, ostatně k tomu soud nemá ani potřebnou (lékařskou) kvalifikaci. Naplnění podmínek pro přiznání invalidity je otázkou odbornou – medicínskou a rozhodnutí správního orgánu i soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudkové řízení je přitom specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním

obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že soud závěry posudkové komise bez dalšího převezme. Aby bylo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno taktéž na posudkových závěrech) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námitky účastníka. Uvedené nároky posudek posudkové komise v projednávaném případě podle názoru soudu splňuje.

Rozhodujícím zdravotním postižením – skoliózou – žalobkyně trpí od dětství. Posudková komise měla k dispozici značné množství lékařských zpráv (včetně těch, které žalobkyně připojila k žalobě), na základě kterých učinila, dle názoru soudu, odpovídající závěr o charakteru onemocnění žalobkyně. Posudková komise jasně uvedla, že z žádné lékařské zprávy dokumentující neurologická vyšetření nevyplývá, že by skoliózu žalobkyně doprovázelo kořenové dráždění. Rovněž z vyšetření v roce 2014 vyplynulo, že degenerativní změny jsou minimální. Posudková komise proto na základě těchto zjištění zhodnotila zdravotní postižení žalobkyně podle položky 2a oddílu E kapitoly XIII přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, jako pokles pracovní schopnosti žalobkyně o 10 %. Uvedené hodnocení rovněž odpovídá obtížím zmiňovaným žalobkyní v žalobě.

S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že námitka žalobkyně týkající se nesprávného posouzení jejího onemocnění není důvodná, neboť soud na základě posudku posudkové komise, který je v daném případě podle názoru soudu úplný, srozumitelný a přesvědčivý, ověřil, že zdravotní stav žalobkyně byl žalovaným vyhodnocen řádně.

Pro úplnost soud uvádí, že pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně není relevantním faktorem snížená pracovní schopnost přiznaná žalobkyni v roce 1988 s platností do února roku 1992.

Závěrem lze dodat, že soud se otázkou invalidity žalobkyně zabýval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a nemohl tedy přihlížet ke skutečnostem nastalým později, resp. k případným pozdějším změnám jejího zdravotního stavu.

Jelikož soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. srpna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová